

Příjemnou předpůl noc Vám šrámkově-písecké rozkošnictvo přeji!

Vítám Vás v úsvitu Psancova čísla druhého a hlásím, že šotek, jenž rozhašil redakční tiskárnu, byl snad definitivně zastrašen za bryskní pomocí milých dam z místního infocentra, jímž tímto děkuji. A jistě, počítáte správně, Váš oblíbený undergroundový žurnál vychází po druhé ve dne. Jak se Vám líbí? Mně totiž velmi, ostatně stejně jako Vy. Krásné sobotní finále všem. Uvidíme se?

KlariN

Antikódy a dokonalá souhra s opožděným divákem

Špenát a Kedlubna: SVBD; inspirace: Antikódy Václava Havla / Pro mě je to jedna ze sympatických větví studentského divadla. Dost pevně uspořádané, ale přitom jednoduché – herecky, scénicky i jinak. Jednoduchá, ale pevná struktura je možná pro herce chvílemi až svazující; v mnohých okamžicích se ovšem nad svazující a svázanost povznesou, prorazí jakousi inertní slupku, a vybuchí autentické setkání s nimi a s tím, co si možná nějak řeší.

Položil jsem si – evidentně nesprávnou – otázku: jak z tohoto druhu divadla dostat víc? A hned si částečně odpovídám: má smysl dostávat z toho víc? Není to tak, jak to má být?

Kdybych se přesto kacířsky snažil něco vymyslet, asi bych naznačil toto: více svobody hercům a méně takových pasáží, které je nutně svazují (například mluvení unisono, dlouhé statické pauzy, ...). Aby se uvolnila jejich přirozená divokost, na jejíž vlnách by pak pobíhala komunikace.

Poznámka pod čarou: zahajující představení bloku zasmušilých studentských představení. O studentské zasmušilosti níže.

Poznámka pod dvěma čarami: na začátku se do sálu kolem jeviště postupně přikrádal starší pán, ve zhasnutém sále trochu tápavě a pomalu. Člověk by si myslel, že tiché a usebrané představení bude touto „akcí“ narušené. Ale nebylo. Herci pána vzali citlivě, minimalisticky, v klidu do hry, jen kdesi na okraji vědomí. Krásně to všechno fungovalo, natož aby to něčemu vadilo.

Emminy antikódy

Inscenaci SVDB jsem měla za začátku trochu problém pochopit, ale pak mi hned došlo, že celkové téma je lehce rozpoznatelné. Zprvu se mi to zdálo jako koláž scén na jedno téma, ve kterých jsem později viděla i hlubší souvislost. Musím dát klobouk dolů hercům, kteří se nebáli pracovat se špínou, a také mi přišla skvělá symbolika kýblů, i té samotné hlíny. A i pohybová práce a synchronizace mě naprosto ohromila.

Meotar a civilní krocení cikád

skupina 120 dB při ZUŠ F. A. Šporka: Cik! / Lehkotonážní a půvabné meotarové dílko.

U meotarů a otevřeně manipulovaných loutek a podobně je velmi důležitá interakce herců s tím, co se odehrává věcmi. Velmi oceňuji, že tato interakce – vlastně herecká stylizace – byla jednotná, a sice do velké míry civilní; téměř úplně.

Stylizace se dá zjednodušit na stav, kdy herečky dělaly jen to, co bylo vynucené technickým scénářem. A jejich „hraní“, „naciťování“, „pocity“ jen přirozeně vplynuly z toho, co technicky prováděly. To je velmi sympatický způsob vzniku komunikace, která je za těchto podmínek velmi autentická. Někdy možná nevýrazná, ale vnímá-li člověk citlivě, ocení její pravdivost.

Druhé zasmušilé studentské představení dnešního rána.

Odo

Emma a hmyz

Představení Cik! Jsem přijmula jako výtvarně nádherný příběh na téma z obyčejného života. Zvuková stránka navíc dobře dokreslovala efektivní ztvárnění. Já jsem, naprosto upřímně, veliký obdivovatel stínového hraní a využití meotaru, a u každého takového představení mám až dětskou radost. Bylo také super dívat se nejen na příběh na plátně, ale i na práci dvou studentek.

Všechno se se nevešlo... bylo toho hodně...: Podrobnější reflexe, poznámky z debat atd. najdete na blogu.

Malá glosa: Znamenají všechna ta dnešní různými způsoby zasmušilá studentská představení předzvěst duchovní revoluce? (O.)

Nedobrá předloha maří vše!

HOP-HOP, ZUŠ Ostrov / Jeden z nás lže / Nijak se netajím skutečností, že jsem intenzivním příznivcem tematiky dospívání v umělecké tvorbě. Pro inscenaci *Jeden z nás lže*, ostřílené divadelní grupy z Ostrova Hop-Hop, v podstatě tedy představují ideální divácký cíl. Navíc by se mohlo zdát, že výchozí bod projektu je na tělo přímo ulitý typologii, věku, i (nepochybným!) schopnostem vybraných aktérů. Přesto však dosažený výsledek povážlivě drhne. Proč?

Základním kamenem tvůrčího failu je pofidérní kvalita románové předlohy Karen McManus, jež postrádá většinu základních atributů kvalitní tzv. young adult žánrové tvorby – uvěřitelnost zápletky, autenticitu postav, i vnějších formálních prostředků, zejména pak mluvy. Značně neobratná je i žánrová fúze s obstarožní kriminálkou ve stylu Agathy Christie. Titulním lhářem je tady především autorka: její vybájený svět totiž nemá s reálnou džunglí náctiletých vztahů pranic společného. Je prázdnou morálitou, jejíž kvalita se zdáli smutně dívat na perly z autorských pokladnic Johna Hughese, Kevina Williamsona, či Stephena Chboskyho. Zřetelné limity problematického dílka navíc zbytečně prohlubuje nepečlivý překlad Renaty Vrabelové a ve finále i scénická adaptace režisérky souboru Ireny Konývkové, jíž chybí dramaturgie, i cit pro zvolené realie. Předváděné charakterky se tak pohybují v definičním spektru mezi hrubozrnou povrchní karikaturou, a perpetuálním prověřováním mnohokrát prověřených inscenačních schémat. Kostýmní pastiš i jazyková forma evokují doby dávno minulé, i obskurně deformovanou představu starého člověka „o těch mladých“. Lásky, sex a něžnosti, optikou vzteklého houpacího koně, jenž zůstal v dětském pokoji opuštěný, nahrazen tabletem, Tinderem, a antidepressivy. Znuděný divák, zmlsaný 13 důvody, Euforií či Snídaňovým klubem si jen líně odškrtává homosexualitu, steroidy, nepochopení a další obvyklé propriety. Zde nepomohou ani technologická ozvláštňení v podobě v reálném čase divákům odesílaných SMS (jež už jsou beztak dávno out), a bohužel ani heroické výkony snaživého herectva, jež na výtečnou skládá zkoušku z fyzické přípravy i vzájemné spolupráce. Zbytečně pluh dobře orá v neúrodném poli. Přeji úspěšnější hledání témat budoucích!

Jak lže Emma, jedna z nás

Už od začátku představení jsem se cítila jako divák špatně zpracované směsky *Gossip girl*, *Riverdale* a 13 důvodů proč? (tři populární americké seriály) a toho jsem se bohužel po celou dobu nezbavila. Jiné generace nejspíš tuto souvislost neznají, ale pro mě to by naprosto předvídatelné cliche americké seriálové kultury. U postav z povrchu proběhl nějaký charakterový přelom, který ale diváci ani nemohli zaregistrovat, jelikož bylo informací na jednu hodinu příliš. Což byla škoda, jelikož se tam objevilo spousta témat, které nikdo nerozebral a zůstala viset ve vzduchu. Celkově to byl nereálný a přehnaný obraz středoškoláků a jejich problémů. Rozhodně chci ale ocenit pohybovou práci všech herců a jednoduchou scénu, se kterou se ale velice dobře pracovalo.

Radostná zvukovost

Reservé: Malála / Scénická reportáž. Divadlo faktu. Skoro scénické vyprávění, scénické čtení. Výborné scénické vyprávění či scénické čtení. Autentické, s velkou dávkou civilnosti, přitom zvukově skvěle zvládnuté.

Za sebe bych ani nepotřeboval scénu a projekci. Kdyby herci seděli u lampiček a společně bychom se dostávali do toho strhujícího vyprávění, ve tmě, soustředěně, v intimitě (ono to tak skoro bylo), stačilo by mi to. Nepotřeboval bych žádnou vizualizaci. Stejně tak bych nepotřeboval zvukové divadelní prvky. Bylo jich tam velmi málo, ale i tak mě paradoxně spíš rušily, protože mi kazily autentičnost skvěle a čistě podávaného textu. Příkladem je mluvení unisono nebo celá fráze „jsem Malála ...“ (asi necitují přesně). Zkrátka to strhující vyprávění, skvěle prováděné, mi úplně stačilo.

Ale třeba se pletu, třeba tvůrci začlenili do dílka přesně tolik prvků, kolik měli, a text sám o sobě by byl slabší... Tápavý polovtip: proč hrajeme divadlo, když je často lepší čtení nebo jen textová interpretace? Mohli bychom si ušetřit všechny jevištní trampoty...

Režie a hraní šťastně civilní, s občasnými jemnými efekty („která z vás je Malála?“). Z tohoto pohledu šťastně jemné. Inscenace je zároveň edukativní. Ukazuje nám poměry v Pákistánu. A trochu i tady. A proč ne? Když je to umělecky dobré, edukativnost nemůže být na škodu.

Čtvrté zasmušilé studentské divadlo od sobotního rána. Paradoxně ovšem: ačkoli je téma asi ze všech čtyř nejdrastičtější, zasmušilost byla tak nějak hebká, ze všech nejhebká, snad až katarzní.

Jak vidí Malálu Emma

Soubor z Mostu vzal epický příběh Malaly Yousafzai a dokázali ho esteticky a bez komplikovaností převyprávět. Voiceband, až na pár chvil, kdy jsem měla problém porozumět, skvěle fungoval, i přesto, že to byly i celkem komplikované texty. Trochu mi bylo líto, že se tolik nevyužily i stíny rekvizit, ale chápu, že to není ten hlavní vizuální aspekt inscenace. Párkrát jsem si říkala, kdy přijde ta přelomová chvíle jejího života, ale nakonec jsem byla spokojená, že to končilo právě tím a nepokračovalo to jejím životem v Británii.